

KRISTIN HANNAH

#1 *New York Times* Çoksatın Yazarı

—
Roman
—

45 DİLDE
30 MİLYON
OKUR

Yıldız Masalı

YARALI BİR KALBI SADECE ŞEFKAT İYİLEŞTİREBİLİR

Kristin Hannah, birçok ödül kazanmış yirmiden fazla romanın yazarıdır. Kitaplarından *Bülbül*, 2015 Goodreads Yılın Tarihi Romanı Ödülü'nü ve People's Choice Ödülü'nü kazanmıştır. Aynı zamanda Amazon, iTunes, Buzzfeed, *The Wall Street Journal*, *Paste* ve *The Week* tarafından yılın kitabı seçilmiştir. 2018 yılında *Büyük Yalnızlık* ilk günden *New York Times* #1 çoksatanlar listesine girmiştir ve Goodreads tarafından Yılın Tarihi Romanı seçilmiştir.

Şubat 2021'de *Dört Rüzgâr* da yayımlandığı anda *New York Times*, *Wall Street Journal*, *USA Today* ve bağımsız kitapçıların en çok satanlar listesine girmiştir. Ayrıca Today Show ve The Book Of the Month Club tarafından 2021'in en iyi kitabı seçilmiştir.

Ateşböceği Yolu adlı romanı Netflix tarafından diziye uyarlanmış ve yayınlandığı haftada en çok izlenen Netflix dizisi olmuştur.

Eski bir avukat olan Kristin Hannah, Washington eyaletinde yaşamaktadır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Unutulmuş Kadınlar

Ateşböceği Yolu

Gümüş Gözyaşları

Gece Yolu

Kış Bahçesi

Bülbül

Mucizeler Yağarken

Evden Çok Uzakta

YILDIZ MASALI

Orijinal adı: On Mystic Lake

© 1999 by Kristin Hannah

Yazan: Kristin Hannah

İngilizceden çeviren: Gizem Balcılar

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Jane Rotrosen Agency'den alınmıştır.

1. baskı / Pegasus Yayınları, 2014

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Temmuz 2026 / ISBN 978-625-8593-57-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Güllübahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yıldız Masalı

Kristin Hannah

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Gizem Balcılar

 Doğan
Kitap

Birinci Kısım

Kendini keşfettiğin gerçek yolculuk yeni manzaralar aramakla değil yeni gözlerle bakabilmekle mümkün olur.

Bir

Yağmur damlaları yorgun düşmüş gökyüzünden küçük, gümüş rengi gözyaşları gibi dökülüyordu. Bir bulut kümesinin ardına sakanmış güneş, gölgesini yere düşüremeyecek kadar zayıftı.

Mart ayıydı ve yılın en sıkıcı zamanıydı, hava durgun, sessiz, griydi ama rüzgâr çoktan ılık esmeye başlamış, baharı müjdelemişti. Daha geçen hafta çıplak ve kırılğan görünen ağaçlar, ayın gökyüzünde görünmediği tek bir gecede onar santim büyümüş gibi görünüyordu ve bazen güneş ışığı bir dalın üzerine vurduğunda, çatlamış kahverengi uçlarda canlanan yeni hayatın kırmızı tomurcuklarını görmek mümkündü. Çiçekler her an Malibu'nun arkasındaki tepelerde açabilir, birkaç hafta için de olsa burası dünyanın en güzel yerine dönüşebilirdi.

Tıpkı bitkiler ve hayvanlar gibi Güney California'daki çocuklar da güneşin gelişini hissetmişti. Hepsi dondurmaların, meyveli buzların ve geçen yıl giydikleri şortların hayalini kurmaya başlamıştı. Century City¹ gibi gösterişli isimleri olan yerlerde, camdan ve betondan binalarda yaşayan şehirliler bile yakınlardaki süpermarketlerin fide satılan reyonlarına uğrayıp duruyordu. Metal alışveriş arabalarının içinde Evian marka su şişeleri ve güneşte kurutulmuş domateslerin yanı sıra küçük saksılarında sardunyalar da görülmeye başlanmıştı.

Annie Colwater da on dokuz senedir, hayatında ilk defa dansa gidecek bir genç kızın o heyecanlı bekleyişiyle baharı bekliyordu.

1. (İng.) Yüzyıl Şehri. (ç. n.)

Uzaktan lale soğanları sipariş etmiş ve her yıl açan çiçeklerini koymak için de elle boyanmış seramik saksılar almıştı.

Fakat şu anda hissettiği tek şey korku ve ne olduğunu anlayamadığı, belirsiz bir panikti. Bugünden sonra düzenli hayatındaki hiçbir şey aynı kalmayacaktı ama kendisinin de değişimin o keskin, sivri kenarlarından hoşlandığı söylenemezdi. İşlerin hep yolunda gitmesini, her şeyin daima orta yolda ilerlemesini tercih ederdi. Yanı başındaki ailesiyle birlikte kendini en güvende hissettiği yer tam da burası, sıradanlığın merkezidi.

Eş.

Anne.

Onu tanımlayan, hayatına anlam katan roller işte bunlardı. Her zaman bu rollere göre yaşamıştı ve şimdi, kırkıncı yaş gününe temkinli adımlarla yaklaşırken hayatı boyunca bir eş ve anne olmak dışında bir şey istediğini hatırlamıyordu. Kocasını ve kızını onun güvenli limanıydı. Blake ve Natalie olmadan kaptansız ve hedefsiz bir gemi gibi denizde süzülüp gideceğini düşünmüştü hep.

Hal böyleyken tek çocuğu da evden ayrılan bir anne ne yapardı?

Annie, Cadillac'ın ön koltuğunda huzursuz bir hisle kıpırdandı. Bu sabah üzerine giymek için özenle seçtiği lacivert yün pantolon ve soluk gül rengi ipek bluz şu anda çok yanlış bir tercih gibi gelmeye başlamıştı. Genellikle kendini moda için uygun kıyafetlerin arkasına saklayıp olmadığı bir kadın gibi görünebiliyordu. Tasarım kıyafetler ve özenli bir makyaj onu gerçekten de olması gerektiği, kurumsal hayattaki güçlü bir adamın eşi gibi gösterebilirdi. Ama bugün böyle olmamıştı. Bugün açıkken beline kadar uzanan, ensesinde bir topuzla sıkı sıkıya toplanmış (kocasını böyle sevdiği için o da sürekli aynı şekilde topluyordu) kahverengi saçları başına bir ağırlık saplanmasına neden olmuştu.

Manikürlü tırnaklarıyla aracın kol yaslanan yerine tıkr tıkr vurdu ve sürücü koltuğunda rahatça oturan Blake'e baktı. Sanki on yedi yaşındaki kızlarının Londra'ya gittiği gün değil de sıradan bir öğleden sonrasıymış gibi tamamen sakin görünüyordu.

Bu kadar korkması çocukçaydı, bunu biliyordu. Ama bilmek acısını hafifletmiyordu. Natalie onlara erken mezun olmak ve öğrenim

yılının son çeyreğini Londra'da geçirmek istediğini söylediğinde Annie kızının bağımsızlığıyla gurur duymuştu. Kızlarının gittiği pahalı özel okuldaki son sınıflar bunu sık sık yapıyordu ve Annie kızının tam da böyle sofistike bir maceraya atılmasını istemişti.

Annie olsa asla bu kadar cesurca hareket edemezdi; ne on yedi yaşında ne de şimdi otuz dokuz yaşındayken. Seyahat etmek her zaman gözünü korkutmuştu. Yeni yerleri görmeyi, yeni insanlarla tanışmayı sevse de evden çıktığında her zaman alttan alta bir rahatsızlık hissediyordu.

Bu zayıflığın gençliğinden kaldığını ve çocukluk yıllarını lekeleyen o trajedinin anlaşılır bir yan ürünü olduğunu biliyordu ama korkusunun sebebinin anlamak onun üstesinden gelmesine yetmiyordu. Ailece yaptıkları her tatilde Annie kâbuslar görürdü; yabancı bir yerde parasız kaldığını ve kaybolduğunu gördüğü karanlık, tuhaf rüyalar bunlar. Nereye gittiğini bilmeden yabancı sokaklarda dolanır, ona güven veren ailesini arar ve sonunda hıçkırarak ağladığı uykusundan uyanırdı. Hemen sonra yanında uyuyan kocasına sokulur ve bu sayede rahatları.

Kızının kendi başına İngiltere'ye gitmeyi seçme cesaretinden ve bağımsız hareket edebilmesinden gurur duymuş ama Natalie'nin gidişini izlemenin ne kadar zor olacağını daha önce düşünememişti. Natalie ergenlik yıllarının o öfke dolu, asık suratlı hallerinden sıyrıldığından beri kızıyla en yakın arkadaşlardı. Tabii ki zor zamanlar geçirdikleri olmuştu; kavgalar etmiş, birbirlerinin duygularını incitmiş, söylememeleri gereken şeyler söylemişlerdi ama bunların hepsi aralarındaki bağı güçlendirmişti. Evin tek erkeğinin haftada seksen saat çalıştığı ve bazen hiç gülümsemeden koca bir günü geçirdiği bir ortamda iki kız olarak bir bütün olmuşlardı.

Arabadan dışarı baktı. Los Angeles şehir merkezinin beton kaplı tepeleri yüksek binalardan, grafitilerden ve sisli yağmurda çizgi çizgi yansımalar bırakan neon ışıklardan oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. Havaalanına gittikçe yaklaşıyorlardı.

Kocasının koluna uzandı ve soluk mavi kaşmir kazağına dokundu. "Biz de Nana'yla birlikte Londra'ya gidelim ve onu birlikte kalacağı ailenin yanına yerleştirelim. Evet, biliyorum..."

Natalie arka koltuktan sert bir sesle "Anne" dedi. "Gerçekçi ol lütfen. Oraya kadar gelmen çok küçük düşürücü bir davranış olurdu."

Annie elini kocasının kolundan çekti ve kendi pahalı yün pantolonundan küçük bir tiftiği temizledi. "Öylesine bir fikirdi" dedi hafifçe. "Baban yıllardır beni İngiltere'ye götürmeye çalışıyor. Belki... şimdi gidebiliriz diye düşündüm."

Blake ona hızlıca bir bakış attı, Annie'nin ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadığı bir bakıştı bu. "Sana yıllardır İngiltere'yle ilgili bir şeyden bahsetmedim." Sonra trafikle ilgili bir şeye söylendi ve elini kornaya götürdü.

Ardından gelen garip sessizlikte "Sanırım California trafiğini özlemeyeceksin" dedi Annie.

Arka koltuktaki Natalie güldü. "Özlemem imkânsız. Sally Pritchard vardı, hatırlarsın anne, o da geçen yıl Londra'ya gitti. Harika bir yer olduğunu söylüyor. California'da olduğu gibi her yere arabayla gitmen gerekmiyormuş. Londra'da her işi metroya binerek halledabiliyormuşsun." Sonra yüzünün önüne düşen sarı saçlarıyla başını iki ön koltuğun arasından uzattı. "Sen geçen yıl Londra'ya gittiğinde metroya bindin mi baba?"

Blake tekrar kornaya bastı. Sinirli bir iç çekişle sinyal lambasını yaktı ve arabayı daha hızlı ilerleyen şeride soktu. "Hı? Ne dedin?"

Natalie iç çekti. "Hiçbir şey."

Annie nazik bir hatırlatmada bulunur gibi Blake'in omzunu sıktı. Bunlar değerli anlardı; kızlarını aylar boyunca göremeyeceklerdi ama Blake her zamanki gibi bu anları kaçıırıyordu. Annie sessizliği doldurmak, Natalie olmayınca evin ne kadar yalnız hissettireceğini düşünmemek için bir şeyler söyleyecek oldu ama sonra LAX yazan havaalanı tabelasını gördü ve sustu.

Blake arabayı otopan çıkışına yöneltti ve yavaşlayarak yeraltı otoparkının karanlık sessizliği boyunca sürdü. Uzun bir süre orada öylece oturdular. Annie onun babalara özgü, önemli, buldukları ana özel bir şey söylemesini bekledi; aslında kelimelerle arası çok iyiydi ama Blake bunun yerine sadece arabanın kapısını açtı.

Her zaman olduğu gibi Annie de onu takip etti. Arabadan inip kapısının önünde durdu ve güneş gözlüklerini buz kesmiş parmak-

larının arasında çevirdi. Natalie'nin bagajına baktı; yanına sadece gri bir spor çanta ve yeşil, kanvas kumaştan Eddie Bauer sırt çantasını almıştı.

Annie bunların yeterli olmayacağından, kullanışsız olacağından... aslında her şeyden endişeleniyordu. Kızı birden gözüne çok küçük göründü; uzun ince vücudu, eski püskü asker botlarının iki santim üzerinde duran bol kot pantolonuyla gizlenmişti. Uzun, gümüşe çalan sarı saçlarını solgun yüzünden geriye doğru iki metal tokayla tutturmuştu. Halka şeklinde üç gümüş küpe sol kulağında kavisli bir şekilde yukarı doğru uzanıyordu.

Annie parasına, pasaportuna dikkat etmesi ve her zaman grup halinde diğer arkadaşlarıyla birlikte hareket etmesinin iyi olacağı hakkında tavsiyelerde bulunarak bir şeyler söylemek istedi ama yapamadı.

Natalie ve Annie sessizce onun peşinden giderken Blake de iki bavulu taşıyarak ilerliyordu. Aslında Blake'in yavaşlayıp onlarla birlikte yürümesini isterdi ama Natalie, babasının böyle acele ettiğini fark etmemiş olabilir diye bir şey söylemedi. Kontuarda Blake her şeyi halletti ve sonra üçü birlikte dış hatlar terminaline doğru yola koyuldular.

Kapıda Annie lacivert el çantasına bir kalkan gibi sarıldı. Sonra tek başına büyük, kirli pencereye doğru yürüdü. Bir an için camdaki kendi yansımalarını gördü; zayıf, kusursuz kıyafetler içindeki bir ev kadını tek başına orada duruyordu.

"Bu kadar sessizleşme anne. Dayanamıyorum."

Bu sözcüklerde sadece bir annenin duyabileceği küçük de olsa endişeli bir ton vardı.

Annie zoraki bir kahkaha attı. "Genelde sessiz olmam için bana yalvarırdınız. Aslında şu anda söyleyecek belki milyonlarca şeyim var. Daha dün bebeklik fotoğrafına bakıp düşünüyordum..."

Natalie onun sözünü kesip "Ben de seni seviyorum anne" diye fısıldadı.

Annie kızının elini tuttu ve bırakmadı. Yine de Natalie'ye doğru dönmeye cesaret edemedi, kalbindeki sızıyı belli etmekten korkuyordu. Çocuğunun kesinlikle böyle ağır bir yükü uçağa binmesini istemezdi.

O esnada Blake yanlarına geldi. "Keşke sana birinci sınıf bilet almamıza izin verseydin. Uçuş çok uzun sürüyor ve ekonomi sınıfındaki yemekler berbat. Muhtemelen etli kıştan başka her şeye benzeyen bir yemek vardır."

Natalie güldü. "Ekonomideki yemekleri biliyormuş gibi konuş-tun baba."

Blake sırttı. "Eh, en azından birinci sınıfın daha konforlu oldu-ğunu biliyorum."

"Burada mesele konfor değil" diye yanıtladı Natalie. "Mesele bir maceraya atılmak."

"Ah, macera tabii" dedi Annie, sonunda konuşacak gücü bulmuş-tu. Bu kadar büyük hayallere sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak etti ve bir kez daha kızının bağımsızlığına imrendi. Natalie kim olduğundan ve ne istediğinden her zaman çok emin olmuştu.

O sırada hoparlörden bir ses yükseldi. "Londra'ya gidecek üç-beş-yedi sefer sayılı uçağa biniş işlemlerine başlıyoruz."

Natalie usulca "Sizi özleyeceğim millet" dedi, sonra uçağa baktı; başparmağının tırnağını endişeyle çiğniyordu. Annie elini Natalie'nin yumuşacık yanağına koydu, bu anda gördüğü her şeyi, kızının sol kulak memesinin yanındaki küçük beni, düz sarı saçları-nın ve mavi gözlerinin tonunu ve burnunun etrafındaki tarçın rengi çilleri ezberlemeye çalıştı.

Annie tüm bunları hafızasına kazımak istiyordu, böylece önümüzdeki üç ay boyunca değerli bir fotoğraf gibi sakladığı yer-den çıkarabilecekti. "Unutma, her pazartesi senin saatine göre yedi-de arayacağız. Harika vakit geçireceğinden eminim Nana."

Blake kollarını açtı. "Yaşlı babana bir sarıl bakalım."

Natalie de hemen kendini babasının kollarına attı.

Çok geçmeden hoparlörden gelen ses Natalie'nin uçağa binme zamanının geldiğini duyurdu.

Annie, Natalie'ye son bir kez uzun uzun, umutsuzca sarıldı; yine de bu onun için yeterince uzun sayılmazdı. Sonra yavaşça geri çekildi.

Gözyaşlarını silerek Natalie'nin biletini kapıdaki kadına verme-sini izledi ve sonra son bir kez aceleyle el sallayarak kızının körükte gözden kaybolmasını seyretti.

“Her şey yolunda gidecek Annie.”

Annie kapının olduğu boşluğa baktı. “Biliyorum.”

Bir damla gözyaşı aktı; işte hepsi bu kadar sürmüştü. Annie'nin yüzünden bir damla gözyaşı akarken kızı gitmişti.

Annie uçak kalktıktan, uçağın ardında bıraktığı beyaz iz kasvetli gökyüzünde eridikten çok sonra bile orada durdu. Blake'in yanında durduğunu hissedebiliyordu. İçinden Blake'in elini tutmasını, omzunu sıkmasını ya da onu kollarıyla sarmasını diledi; beş yıl önce yapacağı şeylerden herhangi birini yapmasını istemişti.

Dönüp ona baktı. Blake'in gözlerinde kendi yansımaları ve birlikte yaşadıkları hayatın puslu aksini gördü. Onu ilk kez on sekiz yaşındayken öpmüştü; neredeyse Natalie'nin yaşındaydı ve o zamandan bu yana hayatına başka bir adam girmemişti

Ve şimdi kocasının yakışıklı yüzünde Annie'nin daha önce hiç görmediği kadar ciddi bir ifade vardı.

“Ah Annie...” Sesi titrek bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Şimdi ne yapacaksınız?”

Annie burada, bu steril ve kalabalık havaalanında dağılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. “Beni eve götür Blake” diye fısıldadı düzensiz nefesler alırken. Artık kendi eşyalarını, ona kim olduğunu hatırlatan her şeyi etrafında istiyordu.

“Tabii.” Blake onun elini tuttu ve terminalden geçirip garaja götürdü. Hiçbir şey söylemeden Cadillac'a bindiler ve kapıları çarparak kapattılar. Aracın kliması hemen çalıştı.

Araba bir otoyoldan çıkıp diğerine doğru hızla ilerlerken Annie kendini bitkin hissediyordu. Koltuğunda ağır ağır arkasına yaslandı ve Blake'le birlikte üniversiteden hemen sonra taşınmış olmalarına rağmen hiçbir zaman benimseyemediği bu şehre camdan baktı. Burası, özenle döşenmiş muhteşem binaların dikkatle yerleştirilmiş birkaç patlayıcıyla her gün yıkıldığı, sanata, güzelliğe ya da kararlılığa değer vermeyen kadın ve erkeklerin füyüleri ateşleyerek tonlarca yontulmuş mermer ve camı, üzerinden dumanlar yayılan moloz yığınlarına dönüştürdüğü, gittikçe her yana doğru genişleyen bir labirentti. Bu melekler şehrinde çok az kişi bir simge yapının daha yok olduğunu fark ediyordu. Yıkılan bina daha soğumadan,

müteahhitler Belediye Binası'na üşüşüyor, izin ve irtifak hakkı için karıncalar gibi birbirlerinin üzerine çıkıyorlardı. Ve aylar içinde şık, cam cepheli bir bina dumanlı, kahverengi gökyüzünde yükseldikçe yükseliyordu. Yeni yapılan bu binalar gerçekten de o kadar yüksekti ki Annie sık sık bu inşaatçıların kaldıraçlı milyonlarıyla cennete erişebileceklerini düşünüp düşünmediklerini merak ediyordu.

Eve dönmek için şiddetli, hissetmeyi beklemediği bir özlem duyuyordu. Fakat ev dediği yer Malibu'nun kalabalık, varlıklı güzelliği değildi; aslında gençliğinin nemli yeşil manzarasına, mantarların yemek tabağı büyüklüğünde olduğu, suyun her yol kenarında gümüş yollar gibi aktığı, tombul, parlak tüylü rakunların dolunay ışığında ortaya çıkıp yolun ortasındaki çamur birikintilerinden su içtiği batı Washington eyaletinin batısındaki o vahşi bölgesine, tek gökdelenin Amerikan Devrimi'nden beri ayakta olan Douglas köknarları olduğu Mystic'e dönmek istiyordu. Artık Natalie'nin okulu yüzünden Güney California'da kalmaya mecbur olmadıklarına göre belki de Blake'e orada bir tatil yapmak istediğini söyleyebilirdi.

"Bir tatil planlayıp Mystic'e gitmeye ne dersin?" diye sordu kocasına.

Blake ona bakmadı ve sorusuna da cevap vermedi. Bu Annie'ye kendini aptal ve küçük düşmüş hissettirmişti. Kulağındaki büyük elmas küpeyi çekiştirerek dışarı baktı. "Kulüp'e katılmayı düşünüyorum. Tanrı biliyor ya, artık daha çok vaktim olacak. Her zaman evden çıkmadığımı söyledin. Aerobiğe başlamak da eğlenceli olurdu, öyle değil mi?"

"Yıllardır öyle bir şey söylememiştim."

"Ah. Şey... bir de tenis var tabii. Eskiden tenisi severdim. Çiftlerden oynadığımız zamanları hatırlıyor musun?"

Blake otoyoldan çıktı ve kıvrılan, trafiğin tıkalı olduğu Pasifik Sahil Yolu'na girdi. Gişelerin bulunduğu girişte bekçiye eliyle selam verdi ve Malibu sahilinin en değerli bölgesi Colony'ye geçti. Silecekler suyu camdan atmadan önce yağmur ön cama vurdu ve dünyayı sadece bir anlığına bulanıklaştırdı.

Evlerine vardıklarında Blake yavaşladı ve parke taşı, eğimli arabayolundan indi. Garajın önünde frene bastı.

Her son yeni bir başlangıçtır.

Kocası genç bir kadına âşık olduğunu ve boşanmak istediğini söyleyince Annie'nin hayatı bir anda altüst olur. Kocasından ve eski hayatından biraz uzaklaşmak isteğiyle doğduğu kasabaya, babaevine geri döner. Yağmurun hiç dinmediği ve zamanın ağır aktığı bu kasabada ilk gençlik aşkı Nick ve yaşadığı travmanın izlerini taşıyan küçük kızı Izzy'yle karşılaşır.

İnanması güç olsa da Annie âşık olmak için yeni bir şans elde ettiğini düşünmeye başlar. Annie, küçük Izzy'ye bakarken kendi yaralarını da sarar. Mutluluğun şans eseri değil, emek vererek kazanıldığını anlar. Nihayet bulutların arasından gün ışığı görünmeye başlarken ve tam da eski hayatını bir kenara bırakıp yeni hayatını kucaklamaya hazırlanırken aldığı bir haber onun tüm hayatını yeniden allak bullak eder.

“Göz kamaştıran bir roman... Kristin Hannah, yüreğimizin en derin ve hassas köşelerine dokunuyor.”

Tami Hoag

Çeviren: Gizem Balcılar

